

[Rasmussen (Gylling).]

dette Værn bestod i, at der blev lagt Loft over Indkomstskatten. Det er heller ikke til at tvivle om, hvad Meningen er med det. Det er naturligvis den, at man er ængstelig for, at de Folk, der har bedst Raad til at bære denne Skat, ikke skal blive fritaget derfor. Det er nemt at se, at netop denne Udtalelse af det ærede Medlem er Vidnesbyrd om, at et andet Lovforslag, som vi har til Behandling her i Tinget, nemlig Lovforslaget om Udligningsfonden, netop har sin fulde Berettigelse, for det vil, gennemført i det Omfang, hvori det er fremsat af Indenrigsministeren, i høj Grad afbøde nogle af de Vanskeligheder og Vilkaarligheder, som efter det ærede Medlems Mening er til Stede.

Vi fra vor Side anbefaler de to foreliggende Lovforslag med den Ændring, der af Finansministeren er foreslaaet til Forslag til Lov om Gældssaneringsydelse, men maa modsætte os det Ændringsforslag, der er stillet af Det frie Folkeparti.

Jens Thomsen: Hvad angaar Saneringsloven, var Regeringens oprindelige Forslag om Tvangsloan til en billig Rente jo langt mere fordelagtigt for Laantagerne, idet man skulde have Kontanter i Stedet for Obligationer med tilhørende Underkurs, og mit Parti anser den foretagne Ændring for at være en Forringelse af Lovforslaget, idet Tvangsopsparingen af de store Indtægter ikke skulde være uoverkommelig. Jeg synes, at Ideen om Tvangsloan var helt original, og Forholdet er det, at næsten alle Partier her i Tinget er enige om, at en Rentesækning var gavnlige. Vanskeligheden bestaar bare i Maaden, paa hvilken den skal gennemføres, og i Tidspunktet for dens Gennemførelse. Her var da endeligt et Forslag, som virkelig virkede i den rigtige Retning, og det forbavser mig, at det netop var det ærede Medlem Hr. Clausager, der efterlyste Regeringens Rentesækning ved første Behandling, naar han samtidig fjerner den Rentesækning, der indeholdtes i Lovforslaget. Det er Lovgivningsmagten, der har Ansvaret for de urimelige daarlige Arbejdsvilkaar, som Landbruget har, og derigennem for Tvangs- og Saneringslaanenes Fremkomst. For saa vidt er det altsaa naturligt, at det ogsaa bliver Staten, der yder Saneringslaanene. Men det forekommer mig dog, at de foreslaaede Rentesækninger i det første Forslag ikke paalagde Indkomster og Formuer uoverkommelige Byrder. Mit Parti vil derfor tillade sig at henstille til Regeringen, at man der gaar tilbage til det

oprindelige Forslag. Hvad angaar Rentesækningen, som indeholdtes i Forslaget, maa vi dog forlange, at de uretfærdige Formueskatter overføres fra det nuværende Beregningsgrundlag til Formuernes Afkastning. Det er jo ganske urimeligt, at en Formue, der forrentes med 3½ pCt., beskattes lige saa højt som den Formue, der forrentes op mod 70 pCt.

Disse vore rimelige og retfærdige Krav kan ikke afvises med den højtærede Indenrigsministers tomme Talemaader om, at vore Krav strider imod vort Partis tidligere Standpunkter, idet han sagde, at vi varetager Kapitalisternes Interesser. Mit Parti angriber ikke Kapitalister, naar de ikke misbruger Kapitalens Magt, og det gør de ikke, naar der stilles Kapital til Raadighed for det arbejdende Erhverv til 3½ pCt., som Tilfældet er her med Tvangsloanet. Men vi angriber de Kapitalister, der misbruger Kapitalens Magt ved at tage fra 40 pCt. til 70 pCt. En saadan Udbytning af Forbrugerne burde straffes som Aager. Men Regeringen værner disse Kapitalister og udstyrer dem med Monopol- og Beskyttelsesforanstaltninger gennem Valutakontoret. Uden Regeringens Hjælp vilde disse meningsløse Kapitalmisbrug overhovedet ikke kunne gennemføres. De foreliggende Saneringslove er derfor en simpel Følge af den Beskyttelse, Industrien nyder.

Den højtærede Indenrigsminister har den Opfattelse, at naar han blot siger om mit Parti, at det varetager Kapitalisternes Interesser, saa er det Motivering nok til at fejle vore saglige og retfærdige Krav til Side. Godsejer eller Kapitalist er jo i politiske Kredse blevet et Skældsord eller i hvert Fald en Betegnelse for nogle misliebige Personer, som enhver, der fuldt ud er Partipolitiker, skal foragte og afsky, fordi deres Stemmer vejer saa lidt paa den politiske Vægt. Vi har i Historien haft og har i Nutiden mange Godsejere og Kapitalister, der udfører en langt større samfundsnyttig Gerning end de Partipolitikere, der bandlyser dem. Derfor skammer vi os ikke ved at kræve Retfærdighed for dem saavel som for andre Vælgere.

Vil den højtærede Finansminister nu i de foreliggende Forslag tage saglige og retfærdige Hensyn, er det betimeligt at overflytte noget af Formuebeskatningen fra det nuværende uretfærdige Ligningsgrundlag til Formueafkastningen. Dette behøver hverken at forøge eller nedsætte Formueskattens Provenu til Statskassen, men det fordeler Byrderne efter Bæreevnen. Derfor er den højtærede Indenrigsministers Argumentation mod